

Sammendrag

Introduksjon: Produktiv friksjon

Av Melanie Fieldseth, Hanne Hammer Stien
og Jorunn Veiteberg

Sammendrag: «Introduksjon: Produktiv friksjon» presenterer bakgrunnen for boka Kunstskapte fellesskap, den tverrfaglige metodikken som anvendes, og redegjør for hvordan sosiale praksiser og publikumsdeltagelse i kunsten har bidratt til nye forbindelseslinjer mellom kunst, hverdagsliv og samfunn. Friksjonsfylte fellesskap introduseres her som begrep, og det argumenteres for at kunstskapte fellesskap har en viktig demokratisk funksjon ved å skape rom for uenighet. Til sist presenteres artiklene i boka, som er delt inn i tre deler: Fellesskap som ambisjon, Fellesskap som praksis og Fellesskap under forhandling.

NØKKELOORD: Kunstskapte fellesskap, sosial praksis, publikumsdeltagelse, friksjonsfylte fellesskap, demokrati, forhandling

Abstract: The opening article «Introduction: Productive Friction» presents the background for the book How Art Creates Community and its interdisciplinary methodology, and it elaborates on how social practices and audience participation in artistic work have formed new links between art, daily life, and society. Communities of friction is introduced as a concept, and the article goes on to argue for the democratic value of how art creates community by providing spaces for disagreement. Finally, it presents the contributions to the book which are organised under three headings: Aiming for Community, Community as Practice and Negotiating Community.

KEYWORDS: How art creates community, social practice, audience participation, communities of friction, democracy, negotiation

Fellesskapets etikk og estetikk

Av Aksel Tjora

Sammendrag: Artikkelen tar utgangspunkt i bøkene Hva er fellesskap (Tjora 2018) og Savnet fellesskap (Bauman 2000) for en teoretisk drøfting av fellesskapenes mange nyanser. Fellesskap kan identifiseres som solidaritet, integrasjon, samhandling, identifikasjon, arbeid og fysisk nærhet. Disse formene for fellesskap diskuteres opp mot Baumans begreper etiske og estetiske fellesskap, for en kritisk diskusjon om fellesskap bør også omfatte de mer flyktige møter og situasjoner. Et relevant spørsmål for kunstfeltet blir om etiske fellesskap kan oppstå fra estetiske praksiser. For å svare på dette viser artikkelen hvordan situasjonelle utenforskap og aktivistiske fellesskap som eksempler på estetiske (overfladiske) fellesskap hos Bauman likevel kan bidra til etableringen av vedvarende (etiske) fellesskap. Dette åpner opp for kunstfeltets potensial til fellesskapsutvikling, også der verkene karakteriseres av det performative og flyktige.

NØKKEORD: Fellesskap, samhandling, Bauman

Abstract: The article is based on the books What is Community (Hva er fellesskap, Tjora 2018) and Missing Community (Savnet fellesskap, Bauman 2000) for a theoretical discussion of the many nuances of community. Community can be identified as solidarity, integration, social interaction, identification, work and as physical proximity. These communal forms are discussed against Bauman's concepts of ethical and aesthetic community for a critical discussion of the more fleeting encounters and situations to be included in the concept of community. A relevant question for the art field is whether ethical communities can arise from aesthetic practices. To answer this, the article shows how situational exclusion and activist communities, as examples of aesthetic (superficial) communities in Bauman, can nevertheless contribute to

the establishment of maintained (ethical) communities. This suggests a potential for community development from the art field, even where works of art are characterized by the performative and fleeting.

KEYWORDS: Community, social interaction, Bauman

Polyfoni og latente fællesskaber i Sydhavnen

Av Ditte Vilstrup Holm

Sammendrag: I denne artikel diskuterer jeg, hvordan stedsspecifikke kunstprojekter arbejder med fællesskaber uden for det etablerede kunstrum. Med udgangspunkt i Summende Sydhavn, som var et stedsspecifikt, deltagesorienteret kunstprojekt i den københavnske bydel Sydhavnen, peger jeg på, hvordan flerstrengede kunstprojekter kan skabe muligheder for dannelsen af nye fællesskaber. Jeg trækker på antropologen Anna Tsings teorier om polyfoniske assemblager og latente fællesskaber, der understreger værdien af uforudsigelige møder mellem forskellige aktører – menneskelige såvel som andet-end-menneskelige – som kimen til skabelsen af nye fællesskaber. Perspektivet kobler an til den politiske filosof Oliver Marcharts refleksioner over præ-opførelser som aktivistisk mulighed, der dog ikke har en direkte operationel værdi. I artiklen argumenterer jeg således med Tsing og Marchart for, at kunstens muligheder for at skabe fællesskaber sker under lokale forhold, hvor kunsten særligt kan gøre en forskel ved at skabe betingelser for, at nye møder og samspil kan opstå.

NØKKEWORD: Stedsspecifik kunst, socialt engageret kunst, polyfoni, præ-opførelse, fællesskaber

Abstract: In this article, I engage with the question of how site-specific art projects work with communities outside the established spaces of art. Inspired by South Harbor is Buzzing, a site-specific, participatory art project that took place in Copenhagen's South Harbor area, I discuss how multi-stringed art projects might create conditions for the formation of new communities. In developing this argument, I draw on anthropologist Anna Tsing's theories about polyphonic assemblages and latent communities that underline the value of unpredictable meetings between various species – humans as well as other-than-humans – as the seed of new communities. The argument relates to political philosopher Oliver Marchart's reflections about pre-enactments as activist opportunities, but without direct operational value. In the article, I argue with Tsing and Marchart that art's possibility of creating communities is dependent upon local circumstances and by way of creating conditions for new meetings and collaborations to emerge.

KEYWORDS: Site-specific art, socially engaged art, polyphony, pre-enactment, communities

Musik og fællesskab på tværs

Av Kristine Ringsager og Kim Boeskov

Sammendrag: Goldschmidts Musikakademi er en privat musikskole i København, som bruger musikpædagogiske aktiviteter som middel til at skabe fællesskab blandt børn og unge på tværs af sociale, kulturelle og religiøse skel. Ved at anlægge et performativt blik på musikakademiets aktiviteter og analysere musikalsk socialitet som konstitueret på forskellige niveauer undersøger vi, hvilke fællesskaber der opstår i de musikaktiviteter, som finder sted på musikakademiet, og hvordan disse fællesskaber er forbundet til og potentielt går «på tværs» af identitets-

kategorier knyttet til kulturel og social baggrund. Analysen er baseret på en etnografisk undersøgelse af musikakademiets aktiviteter og peger på, at selvom musikaktiviteterne i nogle henseender kan siges at give mulighed for at erfare et kosmopolitisk musikalsk fællesskab, der overskrider allerede etablerede identitetskategorier, kan disse aktiviteter ikke løsrives fuldstændig fra de måder, hvorpå æstetiske udtryk er forbundet til bestemte kulturelle identiteter. Derfor bidrager aktiviteterne også til at udpege, anerkende og opretholde forskelle.

NØKKEORD: Fællesskab, etnografi, musikpædagogik, kosmopolitisme, kulturel identitet

Abstract: At the Goldschmidt Music Academy, a private music school in Copenhagen, music is used to create experiences of mutuality between children and youth from a variety of social, cultural, and religious backgrounds. By adopting a performative perspective to look at musical sociality as constituted on multiple levels, this article explores how experiences of belonging and community are created in and through the Academy's activities and how such experiences are connected to – and potentially transcend – social and cultural identities. The analysis is conducted on the basis of an ethnographic study of the Academy's activities and shows that while musical activities in many ways allow for experiences of belonging to a cosmopolitan musical community, the Academy's activities mediate cultural identities in particular ways, which means that the music activities not merely transcend, but also contribute to pointing out, acknowledging, and maintaining cultural difference.

KEYWORDS: Community, ethnography, music education, cosmopolitanism, cultural identity

Borgernær kunst i «udsatte» boligområder

Av Birgit Eriksson, Anne Mette Winneche Nielsen, Anne Scott Sørensen og Mia Falch Yates

Sammendrag: I artiklen præsenteres borgernær kunst i tre såkaldt udsatte boligområder i Danmark i form af tre kvalitative casestudier. De igangsatte kunstprojekter analyseres som del af en kulturpolitisk satsning, der er opstået i tæt forbindelse med samtidige bolig-, social- og integrationspolitiske indsatser, rettet mod transformation af de pågældende områder fra «ghettoer» til «blandede bydele». Vores eksempler er hentet fra Danmark, hvor opgøret med det, der i december 2021 er blevet omdøbt fra «ghetto» til «parallelsamfund», har været mest markant, men har ligheder med tilsvarende politikker og udviklinger i hele Norden. Samtidig anskues orienteringen mod borgernær kunst som del af en bredere kulturpolitisk udvikling, hvor kunst og kultur i lighed med andre offentlige tilbud gøres borgernær både i geografisk forstand og forstået som demokratisk inddragelse af borgere/beboere, ideelt set fra start til slut. Det centrale spørgsmål for casene er, hvordan de to rationaler udspiller sig omkring projekterne, og hvilke møder det da er muligt at etablere omkring kunsten.

NØKKEORD: Den danske «ghettolovgivning», kulturpolitik og -programmer i Danmark, kunst som «løftestang» versus kunst som mulighedsrum, møder med og omkring kunst i «udsatte» boligområder

Abstract: This article presents art projects in three so-called exposed social housing areas in Denmark by means of three qualitative case studies and through the lenses of two different rationales: on the one hand a cultural policy rationale that aims to support art and cultural projects near to and with direct involvement of local citizens/residents; on the other a housing, social and integration rationale aimed at transforming the housing areas in question from «ghettos» to «mixed» districts. The cases are Danish given that the political showdown with what in

December 2021 was rephrased from «ghettos» to «parallel societies» has been harshest here, even if similar policies are taking place in all Nordic countries. The guiding question in each case is how the two rationales play out with and against each other and which encounters with and through art it is possible to establish in the given context.

KEYWORDS: The Danish «ghetto act», cultural policies and programs in Denmark, art as lever versus art as potentiality, meetings with and around art in «exposed» social housing areas

Mellom fellesskapt kunst og kunstskapte fellesskap: En sosiologisk analyse av kunstneres erfaringer fra LevArt og Park.prosjektet

Av Madeleine Varang, Valentina Martínez Mariscal, Tor Anders Bye, Katrine Larsson, Gaute Skrove, Anne-Gro Erikstad og Aksel Tjora

Sammendrag: I artikkelen undersøkes kunstneres utforskning og erfaringer med prosjekter knyttet til fellesskap i Park.prosjektet (2017–2020) tilknyttet LevArt i Levanger. På bakgrunn av dybdeintervjuer av tretten deltakende kunstnere, har vi identifisert fire former for fellesskapsprosesser som skapes og erfares i prosjektet: gjensidig forpliktelse ved nærhet mellom kunstnere, verk og publikum, dynamikk mellom kunstner og deltaker ved flytende grenser mellom rollene, kontinuitet ved at verkene strekker seg over tid, og synliggjort samhandling som skaper spontan nysgjerrighet. Ved disse fire prosessene bidrar verkene til å skape nye fellesskap og allmenninger, med lokal forankring og med basis i aktiv deltakelse fra publikum.

NØKKELOD: Fellesskap, samhandling, Levanger

Abstract: The article examines artists' exploration and experiences with projects related to community in the Park project («Park.prosjektet» 2017–2020) curated by the LevArt initiative in Levanger. Based on in-depth interviews of thirteen participating artists, we have identified four forms of communal processes that are developed and maintained in the project: mutual commitment by closeness between artists, works, and audience; dynamics between artist and participants by fluid boundaries between roles; continuity in that the works extend over time; and visible interaction that creates spontaneous curiosity. Through these four processes, the works contribute to creating new communities and commons, with a sense of local connection and based on active participation from the public.

KEYWORDS: Community, social interaction, Levanger

Deltagarkultur som estetisk praktik: En studie av streetdansscenen i Oslo

Av Mats Johansson

Sammendrag: Denna artikel presenterar en studie av streetdansscenen i Oslo genom djupintervjuer med dansare och pedagoger samt deltagande observation på jams, battles och workshops. Studien visar hur social gemenskap, deltagande och inkludering genomsyrar alla sidor av verksamheten. Den visar också hur dessa sociala dimensioner är tätt kopplade till estetisk-konstnärliga dimensioner av praktiken. Ett genomgående tema i intervjuerna är att dansen och den tillhörande kulturen i grunden är ett sätt att umgås, och att alla kan delta efter sina egna förutsättningar, men att detta också har viktiga kreativa dimensioner. En aspekt är att det dialogiska samspelet mellan aktörer på alla nivåer formar och definierar premisserna för uttrycksformen; en annan att det

sociala umgänget genom dansen i sig betraktas som ett kreativt rum där en avslappnad och förlåtande atmosfär ger ett särskilt utrymme för spontant skapande och ömsesidigt delande av idéer, upplevelser, kunskaper och skapande resurser. Streetdansens estetik är därför tätt sammanvävd med fokusen på deltagande och gemenskap: uttrycksformen är det den är just på grund av att den är vad man kan kalla ett socialt projekt.

NØKKELORD: Deltagarkultur, streetdans, hiphopkultur, kulturell hållbarhet, kollektivt skapande

Abstract: This article presents a study of the street dance scene in Oslo through in-depth interviews with dancers and teachers, and participant observation at jams, battles and workshops. The study demonstrates how social dimensions such as participation, community, sociability and inclusion permeate all aspects of the practice. It also shows how these social dimensions of street dance culture are linked to aesthetic-artistic dimensions. Key themes in the interviews are that street dance is seen as a way of socializing and that anyone can participate on their own terms, but that the social project of being together through dance also has important creative dimensions. One aspect of this is how the expressive space of the genre is shaped through the dialogic interplay between participants on all levels. Another key aspect is that the social interaction through dance is in itself considered as an important creative space in that a relaxed and forgiving atmosphere provides a unique space for spontaneous creation, and supports mutual sharing of ideas, experiences, knowledge and creative resources. In this way, the aesthetics of street dance is tightly interwoven with and largely inseparable from the focus on participation and sociability.

KEYWORDS: Participatory culture, street dance, hip-hop culture, cultural sustainability, collective creation

Ti teser om digtoplæsninger og fællesskaber

Av Louise Mønster, Hans Kristian Strandstuen Rustad og Michael Kallesøe Schmidt

Sammendrag: Artiklen handler om digtoplæsning. Mere præcist frem-sætter den ti teser om digtoplæsning som en performativ genre, der i samtiden i stigende grad finder sted på scener, i offentlige rum og på digitale platforme. Herigennem manifesterer lyrikken sig som en social digtform, der er konstitueret af og konstituerende for en udadvendt og kollektivt orienteret begivenhedskultur, og som indgår i æstetisk definerede fællesskaber. Artiklen retter opmærksomheden mod digt- oplæsningens karakteristika og fællesskabsdannende potentialer og viser forbindelserne mellem disse. De ti teser angår digtoplæsningens 1) institutionelle rammer, 2) forankring i tid og sted, 3) retoriske genrefor- hold, 4) tekst og performance, 5) prolog, 6) krop, 7) stemme, 8) pauser, 9) samskabelse og 10) politik. Digtoplæsning udfolder sig i et dynamisk samspil mellem forfatter, digt og publikum, hvor de nævnte ti aspekter i varierende grad kommer til udtryk, uanset om det drejer sig om fysiske eller digitale oplæsninger.

NØKKEWORD: Poesi, digtoplæsning, fællesskab, performance

Abstract: The article investigates poetry reading. It contains ten claims, or theses, regarding this performative genre, which offers the public poetry to be heard on stages, in public spaces and on digital media platforms. Thus, poetry is revealed as a social art form, constituted by and constitu- tive for a gregarious and collectively oriented event culture, and as part of aesthetically defined communities. The article draws its attention towards two central and interconnected dimensions of poetry reading, i.e. its fundamental characteristics and community-forming potentials. The ten theses concern the institutional framework of poetry reading, its situated-

ness in time and place, poetry reading as a genre, text and performance, its prologues, body, voice and pauses, its political aspect, and poetry reading as an event of co-creation. Poetry reading unfolds in a dynamic interaction between poet, poem and audience in which these ten aspects are highlighted to varying degrees, regardless of whether the form of reading is physical or digital.

KEYWORDS: Poetry, poetry reading, community, performance

Godhetsdiskursen om sang i barnehage og skole

Av Tiri Bergesen Schei og Anne Haugland Balsnes

Sammendrag: Sang har hatt en viktig plass i norsk utdanningsssystem, ikke minst fordi det å synge sammen har stor betydning for sosiale fellesskap. Formålet med denne studien har vært å få mer innsikt i den observerte og opplevde virkeligheten rundt sang i dagens barnehage og skole. Studien tar utgangspunkt i følgende spørsmål: Hvordan brukes sang av ansatte i utvalgte barnehager og skoler, og hvilke forestillinger om sang er fremtredende blant dem? Et Foucault-inspirert diskursperspektiv anvendes for å forstå og tolke det empiriske materialet, som består av observasjoner og semistrukturerte intervjuer med lærere, rektorer og ledere i fire barnehager og tre skoler. Gjennom analysen har vi identifisert en diskursiv logikk blant våre informanter om sangens godhet, der sang alltid omtales positivt, nærmest som om sang var noe opphøyet. Ingen tematiserer mulige negative aspekter ved sang. Det er et paradoks at fenomenet sang omhylls av en godhetsdiskurs, samtidig som sang får stadig mindre plass i læreplaner og lærerutdanning.

NØKKEWORD: Sang i barnehage og skole, kasusstudier, diskursanalyse, godhetsdiskurs

Abstract: Singing has been important in the Norwegian education system, not least because communal singing has strong significance for the social well-being. The purpose of this study has been to gain further insight into the observed and experienced reality around singing in today's kindergarten and school. The study is based on the following questions: How is singing used by employees in selected kindergartens and schools, and which notions of singing are prominent among them? A Foucault-inspired discourse perspective is used to understand and interpret the empirical material, which consists of observations and semi-structured interviews with teachers, principals, and leaders in four kindergartens and three schools. Through the analysis, we have identified a discursive logic among our informants about the goodness of singing where singing is always mentioned positively, almost as though song were something sublime. No one thematizes possible negative aspects of singing. It is a paradox that the phenomenon of singing is enveloped in a discourse of goodness at the same time as singing is losing ground in curricula and teacher education.

KEYWORDS: Singing in kindergarten and school, case studies, discourse analysis, discourse of goodness

Øvelser i sameksistens: Kunstneriske fellesskaps(for)handlinger på kulturfestivaler i Sápmi

Av Mathias Danbolt, Britt Kramvig, Hannaellen Guttorm og Christina Hætta

Sammendrag: Artikkelen «Øvelser i sameksistens: Kunstneriske fellesskaps(for)handlinger på kulturfestivaler i Sápmi» undersøker kulturfestivalenes rolle som visningssted for samisk kunst og som

bindeledd i den sosiale infrastrukturen og den kulturelle økologien i Sápmi. Etter en diskusjon av kulturpolitiske og kunsthistoriske makt-dynamikker som har preget utviklingen av det samiske kunstfeltet, og som har betinget kulturfestivalenes viktige posisjon i Sápmi, analyseres to kunstprosjekter av Carola Grahn: Sami Girl Gang gjennomført på Festspillene i Nord-Norge i 2019 og Samisk vrede skapt for den samiske festivalen Márkomeannu i 2015. I artikkelen introduseres det nordsamiske begrepet searvedoibma som et analytisk rammeverk i undersøkelsen av hvordan sosiale fellesskap gjøres og skapes gjennom relasjonelle og estetiske prosesser. Artikkelen analyserer av fellesskapsforhandlingene i Sami Girl Gang og Samisk vrede viser hvordan kulturfestivaler i Sápmi kan fungere som viktige samlingssteder for utprøvinger av hvordan samisk selvbestemmelse og sosiale fellesskap kan artikuleres og forhandles på nye måter – ofte i friksjonsfylte møter med norske majoritetsoffentligheter.

NØKKELORD: Samisk kunst, sosiale fellesskap, kulturfestivaler, urfolksmetodologi, selvbestemmelse

Abstract: The article «Exercises in coexistence: Artistic negotiations of communities at cultural festivals in Sápmi» examines the role cultural festivals play in showcasing Sámi visual art and their function in the social infrastructure and cultural ecology in Sápmi. After a discussion of key political and art historical power dynamics that have informed the development of Sami art and cultural festivals, the article analyses two projects by Carola Grahn: Sami Girl Gang, presented at the Arctic Arts Festival in 2019 and Sami Rage developed for the Sámi festival Márkomeannu in 2015. The article introduces the Northern Sami term searvedoibma as an analytical concept in the analysis of how social communities are enacted and created through relational and aesthetic processes. The article's analysis of the negotiations of communities in Sami Girl Gang and Sami Rage demonstrate that cultural festivals in

Sápmi function as test sites for articulations and negotiations of Sámi self-determination and social communities.

KEYWORDS: Sami art, social communities, cultural festivals, indigenous methodology, self-determination

Portrætter, fotografi og fællesskab i en grønlandsk kontekst

Av Peter Berliner

Sammendrag: Artiklen beskriver, hvordan fotoportrætter bidrager til en følelse af fællesskab i en by og en bygd i Grønland. Formålet er at undersøge, hvordan fotografi og kunst forstået som æstetisk praksis kan åbne nye forståelser gennem fælles oplevelser og dermed styrke, skabe og vedligeholde bæredygtige, sociale fællesskaber i lokalsamfundet. Metoden er observationer og refleksion over hændelser, inspireret af teorier om kreativitet som at give til fællesskabet. Processen omkring unges portrætkunst samt modtagelsen af denne ved en udstilling midt i byens rum beskrives og analyseres for at formulere en teori om unges æstetiske udtryk som fællesskabsopbyggende i bestemte lokaliteter. Denne proces kan forstås i en teori om gavegivning, hvor de unge positionerer sig selv som bidragende til fællesskabet gennem udstillingen af fotoportræterne. Fotoportræterne får her endvidere en særlig rolle, idet de i deres visuelle udtryk er en spejling af det sociale fællesskab og dermed en kollektiv selvrefleksion.

NØKKEWORD: Fællesskab, portrætter, unge, æstetisk praksis, Grønland

Abstract: The article describes how photo portraits contribute to a sense of community in a town and a settlement in Greenland. The

goal is to investigate how photography and art understood as aesthetic practice can open new understandings through shared experiences and thus strengthen, create, and maintain sustainable communities. The method is observations and reflection on events, inspired by theories of creativity as giving to the community. The young people's making of the portraits and the reception of the portraits at an exhibition in the centre of the town are described and analysed to formulate a theory of young people's aesthetic expressions as contributing to community-building in the localities. These processes can be understood through a theory of gift-giving, where the young people position themselves as contributing to the community. The photo portraits hold a special role here as they are a symbolic mirror of the people in the community and thus, in their very visual form, are a collective self-reflection.

KEYWORDS: Community, portraits, young people, aesthetic practice, Greenland

Forhandlede fællesskaber i samtidens kulturelt sammensatte samfund: Sandi Hilals *AI Madhafah/The Living Room*

Av Sabine Dahl Nielsen

Sammendrag: På samtidskunstscenen tiltrækker socialt engagerede praksisser sig aktuelt stor opmærksomhed. Denne artikel undersøger den svensk-palæstinensiske arkitekt Sandi Hilals deltagerbaserede projekt AI Madhafah, der befinder sig i krydsfeltet mellem kunst, arkitektur og aktivisme. Gennem en analyse af AI Madhafah belyser artiklen, hvordan projektet skaber sociale mødesteder i samtidens migrationsprægede samfund, der udfordrer de gældende præmisser for fællesskabsdannelse og sætter fokus på, hvem i nutidens etnisk

og nationalt blandede samfund der har ret til og mulighed for at agere værter. Mere specifikt udforsker artiklen, hvordan kunstprojektet iscenesætter møder, der bidrager til de igangværende forhandlinger af samtidens kulturelt sammensatte bysamfund, og som igangsætter kritiske diskussioner om nye tilhørsforhold og alternative fortællinger om sociale identitetsdannelse. Med afsæt i en postmigrantisk optik argumenterer artiklen for, at de etablerede mødesteder fungerer som kontaktzoner, hvor der kan dannes nye typer af fællesskaber og solidariske alliancer, der baserer sig på fælles interessefelter, sociale aktiviteter og politiske anskuelser snarere end på eksternt tilskrevne identiteter.

NØKKEORD: *Al Madhafah/The Living Room*, postmigration, kontaktzoner, gæstfrihed, solidariske alliancer

Abstract: On the international art scene, participatory and socially engaged practices are currently gaining a lot of attention. This article examines the Swedish-Palestinian architect Sandi Hilal's participatory project Al Madhafah, which is situated between art, architecture, and activism. Through an analysis of Al Madhafah, the article shows how the project creates social meeting places in today's migration-induced societies that challenge the existing conditions for community building and put a focus on who in today's ethnically and nationally mixed societies has the right to and the possibility of acting as hosts. More specifically, the article sheds light on how the art project stages encounters that contribute to the ongoing negotiations of today's culturally pluralized societies and that instigate critical discussions on new notions of belonging and alternative narratives about social identity formation. Applying a postmigrant perspective, the article argues that the established meeting places function as contact zones where new types of community and alliances of solidarity can be formed that are based on

common interests, social activities, and political positions rather than on ascribed identities.

KEYWORDS: *Al Madhafah/The Living Room*, postmigration, contact zones, hospitality, alliances of solidarity

Hyperteatral og paradoksal uenighetsdramaturgi

Av Siemke Böhnisch

Sammendrag: Med utgangspunkt i et behov for uenighetsfellesskap i dagens demokratiske offentlighet og spørsmål om hvilken rolle teater som medium og kunstform kan spille i den sammenheng, undersøker jeg i denne artikkelen uenighetsdramaturgien i scenekunstprosjektet Sløserikommisjonen av Traavik.info. Gjenstand for analysen er det dramaturgiske konseptet slik det trer frem og utvikler seg i den konfliktfylte prosessen fra annonseringen av prosjektet og frem mot den sceniske realiseringen. Jeg rekonstruerer konfliktdramaturgien som del av en offentlig uenighetskontekst og som publikumsdramaturgi i det hyperteatrale verket. Metodisk blir den vitenskapelige analysen her medkonstituerende for selve verket. I analysen viser jeg hvordan Sløserikommisjonen jobber med en paradoksal krysskobling av to tilsynelatende enighetsfellesskap, samt hvordan kunstens og verkets re-entry og performativitet er vesentlig for den hyperkomplekse uenighetsdramaturgien. I det følgende inndrar jeg den omfattende kontekstuelle utviklingen i form av en femaktsstruktur, før jeg til slutt drøfter hvordan det dramaturgiske konseptet kan sies å romme en risikofyllt upartiskhet.

NØKKEORD: Uenighetsdramaturgi, dramaturgisk analyse, hyperteater, Morten Traavik, Sløserikommisjonen

Abstract: This article is based on the call for communities of disagreement and the question of what part theatre may play as a medium and a collective art form in this context. From this point of departure, the article examines the dramaturgy of disagreement in the hypertheatre project The Wastefulness Commission by Traavik.info. The object of analysis is the dramaturgical concept as it emerges and evolves throughout the turbulent process, from the first public announcement, up to the realization of the stage performances. I reconstruct conflict dramaturgy as a dramaturgy of the audience in the hypertheatre work. Methodologically, the analysis contributes to constitute the work as such. I show how The Wastefulness Commission initiates and works on a paradoxical cross-connection of two apparent communities of agreement, and how the re-entry and performativity of the work of art are crucial for the hypercomplex dramaturgy of disagreement. In what follows, I present the extensive contextual process in a five-act-structure. Finally, I discuss how the dramaturgical concept may contain a risky impartiality.

KEYWORDS: Dramaturgy of disagreement, dramaturgical analysis, hypertheatre, Morten Traavik, *The Wastefulness Commission*